

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אברהים ואח'

כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי בפני

בעניין: מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
באמצעות ב"כ עו"ד ליאורה נהון

המאשימה

נגד

1. עזיז אברהים- עניינו הסתיים
2. ג'ון דאו- באמצעות ב"כ עו"ד חנא בולוס
3. ואפי ביסאן- עניינו הסתיים

הנאשמים

גזר דין- נאשם 2

רקע

כנגד הנאשם 2 (להלן- הנאשם), ביחד עם נאשם 1 (להלן- אברהים) ונאשם 3, הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים. בסיומו של דיון ההוכחות הראשון חזרה בה המאשימה, בהסכמת ההגנה, מן האישום השני שיוחס לנאשם ולנאשם 3.

נותר אפוא בירורו של האישום הראשון, בגינו הואשמו אברהים והנאשם בביצוע עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- חוק העונשין). החלק הרלבנטי לנאשם במסגרת אישום זה בא לידי ביטוי אך בפסקאות 6-7, אולם לשם הצגת התמונה המלאה אפרט את עובדות האישום כולו.

בכתב האישום נטען כי במועד הרלבנטי לכתב האישום, שירתו אברהים והנאשם כשוטרי סיור בתחנת שלם במרחב קדם שבמשטרת ישראל. נטען כי ביום 07.10.17, במהלך סיור שגרתי בגבעה הצרפתית, בו השתתפו הנאשמים יחד עם שוטרים נוספים, הבחינו ברכב מסוג יונדאי חונה בצד הכביש. השוטרים ניגשו אל הרכב לצורך ביקורת שגרית והבחינו בשלושה אזרחים, ביניהם מוחמד דרוויש (להלן- המתלונן). במהלך ביצוע הבדיקה, התפתח דין ודברים בין השוטרים לבין המתלונן וחבריו, בעקבותיו הוחלט על מעצר המתלונן ואחד מחבריו. השניים נאזקו והוכנסו על ידי השוטרים אל שתי ניידות משטרה. במהלך שהייתו של המתלונן בתא העצורים בניידת, בעודו כבול בידי מאחורי גבו, נכנס אברהים אל תא העצורים והחל להכותו במספר אגרופים לראשו וליתר חלקי גופו. בתגובה, צעק המתלונן לעברו "למה אתה מרביץ לי?". בשלב זה חדל אברהים מלהכות את המתלונן, יצא מתא העצורים, נכנס אל מושב הנהג בניידת ויחד עם השוטר נדב מנחם הסיע את המתלונן לתחנה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אבראהים ואח'

בהגיעם לתחנה הובילו אבראהים והצוער מנחם את המתלונן לחדר החקירות אשר ממוקם בקומה השלישית של התחנה. בהגיעם למעלית אחז אבראהים בראשו של המתלונן וחבט בראשו בדלת המעלית אשר הוחזקה פתוחה על ידי שוטרת שנכחה במקום. במהלך הנסיעה במעלית לקומה השלישית המשיך אבראהים להכות את המתלונן באמצעות מספר ברכיות שכוונו לרגליו ולבטנו. בהגיעם לקומה השלישית, הושיב אבראהים את המתלונן בפרוזדור, כשפניו מופנות לעבר הקיר, ובין השניים התפתח דין ודברים במהלכו חבט המתלונן את ראשו בקיר עד אשר אבראהים אחז בו ומנע ממנו מלהמשיך ולעשות כן. לאחר מכן הגיעו למקום הנאשם והשוטר עלי סוואעד (להלן - השוטר סוואעד). הנאשם החל לצעוק על המתלונן ואף ביצע תנועת שריטה באמצעות ידו, כמבקש לאיים על המתלונן כי ישרוט את פניו. בהמשך הובילו השניים את המתלונן אל חדר סמוך והושיבו אותו על ספה בחדר. בשלב זה, בנוכחות השוטר סוואעד, החל הנאשם 2 להכות את המתלונן באמצעות מספר סטירות לפניו ולראשו והפסיק לעשות כן רק לאחר שהמתלונן החל לבכות.

הכרעת הדין בעניינם של הנאשם ואבראהים ניתנה ביום 02.04.19, בגדרה זוכה אבראהים מן המיוחס לו בכתב האישום מחמת הספק, בעוד הנאשם הורשע בביצוע עבירת תקיפה סתם. בקצרה יאמר כי הרשעת הנאשם התבססה הן על גרסתו שלו והן על עדויות נוספות, המלמדות על כך שהכה את המתלונן במספר סטירות בעודו אזוק בחדר החקירות שבתחנת המשטרה (להרחבה ראו בעמ' 88-89 בהכרעת הדין).

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן שהתקבל ביום 29.10.19 עולה כי הנאשם בן 28, נשוי ומתגורר בעיר עכו. קורות חייו פורטו בהרחבה בתסקיר, ועולה מהם כי בחודש יולי 2018 פוטר מעבודתו במשטרת ישראל, וכיום הוא עובד בתור מנהל חנות בתחום מוצרי החשמל. עולה כי הנאשם לא השלים עם החלטת פיטוריו ממשטרת ישראל, והגיש ערר אשר ידון לאחר סיום ההליכים בעניינו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו, הביע צער וחרטה, כמו גם תחושות אכזבה ובושה מהתנהגותו. הנאשם תיאר בפני השירות כי עם הגעת המתלונן לתחנת המשטרה, החל האחרון להשתולל ולצעוק. מעצם תפקידו כמפקד באותה העת ניסה להרגיע את המתלונן, אולם לאחר מספר ניסיונות שלא צלחו, הכניס אותו הנאשם אל חדר פנימי. לדבריו, איבד שליטה, דחף את המתלונן וסטר לו.

שירות המבחן מסר כי הנאשם ביטא מודעות לחומרת מעשיו, בעיקר בשל הפגיעה באמון הציבור ובתדמית המשטרה. להערכתם, להליך הפלילי נגד הנאשם, שהחל עוד מחקירתו במח"ש, אפקט הרתעתי מוחשי עבור הנאשם, ואף צוין כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם הוא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אבראהים ואח'

ברמה נמוכה. השירות התרשם כי לנאשם יכולת לגייס לעצמו דרכי התמודדות במצבים רגשיים, וכי הוא בעל יכולת לבקש סיוע ועזרה במידת הנדרש.

נוכח התרשמותו החיובית של שירות המבחן מן הנאשם, ולאור רצונו לשוב ולהיות מועסק במשטרת ישראל, המליץ השירות להימנע מהרשעתו של הנאשם בדין ולהשית עליו ענישה חינוכית בדמות צו של"צ בהיקף של 160 שעות ופיצוי כספי למתלונן.

תמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טענה כי נסיבות המקרה דנא מחייבות את הרשעת הנאשם בדין. לדבריה, אין המקרה דנן עומד בתנאים לפיהם יורה בית המשפט על ביטול הרשעה. כך, עמדה על הערכים המוגנים בבסיס מעשיו של הנאשם, תוך שעמדה על פערי הכוחות בין הנאשם לבין המתלונן בעודם בתחנת המשטרה. עוד טענה כי הרשעתו בדין לא תוביל לפגיעה קונקרטיית, כנדרש בהלכה פסוקה. באשר למתחם העונש ההולם, עתרה לאמץ מתחם עונש הנע בין חודש לשישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. נוכח העובדה כי הנאשם כבר ובחר לנהל את משפטו, כמו גם נוכח הצורך במתן משקל לשיקולי הרתעה, עתרה למקמו באמצע המתחם ולהשית עליו מספר חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם ביקש לבטל את הרשעת הנאשם. לדבריו, המדובר בעבירת אלימות ברף הנמוך, והדבר אף צוין בהכרעת הדין בעניינו של הנאשם. נטען כי אילולא היה מוגש כתב אישום נגד הנאשם בעבירות נוספות, מהן חזרה המאשימה מאישום, ייתכן וכלל לא היה מוגש כתב האישום נגדו והדבר היה מטופל משמעתית.

ביחס לתנאי שעניינו פגיעה קונקרטיית בשיקומו של הנאשם, נטען כי הנאשם מתכוון לנסות לשוב לעבוד במשטרת ישראל. בתוך כך, הובהר על ידי ההגנה כי ההחלטה לפטרו התבססה על התיק דנא וכן על תיק נוסף. ברם, המאשימה חזרה בה מאישום בכתב האישום הנוסף, וכן חזרה בה מחלק מן המיוחס לנאשם בהליך דנא ומשכך יש בסיס איתן להשבתו של הנאשם לתפקידו במשטרה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אברהים ואח'

דין

שאלת ביטול ההרשעה

המסגרת הנורמטיבית בדבר ביטול הרשעה בדין הינה ברורה וידועה, ואין לי אלא לשוב עליה כפי שתוארה על ידי בהחלטות קודמות. כלל ידוע ובסיסי בתורת הענישה קובע כי מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יורשע הוא בדין. כלל זה בא לידי ביטוי בהוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ולפיו בתום בירור האשמה יורה בית המשפט על זיכוי או הרשעתו של נאשם. לצד ביסוסו של הכלל האמור, הכיר המשפט בקיומם של מצבים חריגים ויוצאי דופן, אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, שאם לא כן "עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי" (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.07), בפסי 9).

החוקים המסמיכים את בית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם בדין לא פירטו מה הם התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה, והלכה פסוקה נדרשה לעניין זה. נפסק כי שניים הם התנאים המצטברים אשר בהתקיימותם רשאי בית המשפט להורות על ביטול הרשעה: התנאי הראשון הוא כי על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; התנאי השני הוא כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, נב(3) 337, 342 (להלן: הלכת כתב)).

עוד בהלכת כתב, פרט כבי' השופט לויין רשימת שיקולים, לא ממצה, שיש בה כדי להדריך את בתי המשפט בעניין זה, והמהווה אך אחד מן הגורמים שיש להביא בחשבון בהחלטה בדבר הרשעתו של נאשם. בין השיקולים ניתן למנות את עברו הפלילי של הנאשם; חומרת העבירה ונסיבותיה; תפקידו של הנאשם בביצוע העבירה; הסבירות כי יעבור עבירה נוספת; יחסו של הנאשם לעבירה וכו' (הלכת כתב, בעמ' 334).

בשורה ארוכה של פסקי דין חזר בית המשפט העליון על הלכה זו, תוך שהדגיש כי הימנעות מהרשעה הינה חריג שבחריגים השמור "אך למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (רע"פ 619/18 בזיזינסקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.03.18)), וכן כי ראוי שתיעשה במשורה (רע"פ 1746/18 פלהיימר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.04.18), בפסי 12). יתרה מכך, הדרישה בדבר הוכחת פגיעה בשיקומו של הנאשם על ידי הצגת נזק קונקרטי נותרה על כנה, חרף הטענה החוזרת לפיה על בית המשפט להידרש אף לנזק תאורטי עתידי בשיקומו של הנאשם (ראו: רע"פ 6429/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.11.18); רע"פ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אברהים ואח'

7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.03.13); ע"פ (י-ם) 20305-03-16 מדינת ישראל נ' ליאור זיסרמן (פורסם בנבו, 10.07.16).

מן הכלל אל הפרט

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ובחנתי את נסיבות המקרה, אני סבורה כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, והכל כמבואר להלן.

באשר לתנאי שעניינו סוג העבירה ונסיבותיה;

מעשיו של הנאשם פגעו בערך המוגן שעניינו הגנה על שלמות הגוף. אלימות מכל סוג- בין אם ברף הנמוך או ברף הגבוה- היא מעשה פוגעני ופסול, אשר טומן בחובו, מעבר לפגיעה הפיזית, מימד בלתי מבוטל של השפלה העולה עד כדי פגיעה בכבודו של הנפגע. אלימות היא אלימות היא אלימות, אולם נדמה כי הדבר נכון שבעתיים מקום בו מדובר באלימות המופעלת על ידי שוטר, שלא לצורך, כלפי אזרח, ומבלי שעומדת לשוטר סמכות להפעילה. זאת, ביתר שאת, כאשר האזרח אזוק ונטול יכולת להתגונן, כפי שיפורט להלן.

בימים אלה נדמה כי יש לשוב ולחזור על המובן מאליו: משטרת ישראל היא פניו של שלטון החוק ואמונה על שמירה על הסדר הציבורי בחברה מתוקנת. שוטרי משטרת ישראל פועלים יומם וליל להגשמת תכליות אלה- יהא הקושי אשר יהא. כך, נפסק כי "משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל, ומוטלים עליה תפקידים רבים במדינתנו רווית הקשיים, המתחים והאיומים, ונדמה כי אף גוף משטרת במדינה דמוקרטית לא נאלץ להתמודד עם האתגרים הרבים הניצבים בפני משטרת ישראל, החל מגילוי פשעים ומניעתם וכלה בהתמודדות עם מתקפות טרור אכזריות" (ראו בע"פ 9878/09 מדינת ישראל נ' רמי מוסא (פורסם בנבו, 20.09.10), בפס' 26).

לצד הסמכות שניתנה לשוטרי משטרת ישראל בהגבלת חירותו של הפרט במסגרת אכיפת החוק ושמירה על הסדר הציבורי, ניצב במלוא עוצמתו ערך היושרה והאחריות הקיים במסגרת מילוי תפקידם. ערך זה מחייב את כלל השוטרים לפעול בהגינות ועל פי הסמכות שהוענקה להם. כך למשל בבג"ץ 7141/05 ויתקין נ' מפכ"ל המשטרה (פורסם בנבו, 27.02.06) נפסק כי "האיסור המוחלט על שימוש בכח ואלימות בידי שוטרים, תוך חריגה מגדר הנדרש באורח סביר להשגת תכלית שמירת הסדר ובטחון הציבור, אינו צריך הדגשה. הוא מהווה אבן-יסוד בשיטה החוקתית הנוגעת לפעילותם של גורמי אכיפת החוק במדינה... המשטרה אמורה להגן על הסדר והבטחון הציבורי, ולהבטיח את שלומו של הפרט והכלל. היא לא נועדה להפיל את חיתתה על הסביבה, והיא מנועה מעשיית שימוש בכוחה שלא למטרה לשמה הוא הופקד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אבראהים ואח'

בידיה...". דברים אלה אף צוטטו לאחרונה בהחלטתו של בית המשפט העליון ב-רע"פ 3823/19 פלוני נ' המחלקה לחקירות שוטרים (פורסם בנבו, 02.10.19).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מלמדת כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הנמוך;

כפי שכבר ציינתי במספר החלטות, בחינת התנאי שעניינו סוג העבירה ונסיבותיה מחייב את בית המשפט לבחון את הנסיבות, כמו גם את ההקשר הרחב בגדרו בוצעה העבירה (ראו למשל החלטתי ב-ת"פ 18-01-704 מדינת ישראל נ' כתב (פורסם בנבו, 18.09.19)). בפסיקה נקבע כי על בית המשפט לבחון פעילות כוחות הביטחון בזהירות יתרה, תוך שימת דגש על נסיבות האירוע ותנאי השטח, וכן "כאשר שוטרים או חיילים פועלים בתנאי לחץ וחירום שלא הם גרמו [...] אין לנתק את ההתנהגות מהתנאים שסבבו אותה. אין להעתיק את ההתנהגות ל'תנאי מעבדה'" (ע"א 5604/94 אוסמה חמד ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2), 498 (2004)). עולה איפא כי אין חומרתה של עבירת אלימות מצד שוטר במסגרת אירוע אלים של הפרות סדר, המקים סיכון ממשי לחייו של השוטר, כחומרתה של עבירת אלימות מצד שוטר שבוצעה בחדר סגור בתחנת המשטרה כשהמתלונן אזוק- ונדמה כי המקרה דן ממחיש זאת במדויק.

האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלונן לא בוצעה במסגרת אירוע מורכב בגדרו נאלץ הנאשם לקבל החלטות בתנאי לחץ, כי אם בחדר פנימי בתוך תחנת המשטרה כשהנאשם מתפקד כמפקד המשמרת. אכן, אין חולק כי התנהלות המתלונן היתה מוגזמת ובעייתית, ובאה לידי ביטוי בצעקות ובקללות, אולם התנהגות פסולה זו אין משמעה מתן היתר להפעלת אלימות שלא לצורך אך לשם הרגעתו של המתלונן. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר המתלונן יושב בעודו אזוק באזיקים ואינו מהווה סכנה לבאי התחנה.

אכן, בהכרעת הדין בעניינו של הנאשם ציינתי כי האלימות שהפעיל הינה ברף הנמוך, אולם לצד זאת ציינתי כי אין להקל בה ראש. על שוטר בתפקיד, ובפרט תפקיד ניהולי כמנהל משמרת בתחנה, לשמור על התנהלותם התקינה של השוטרים במהלך המשמרת, כמו גם לשמור על זכויותיהם של העצורים והחשודים הנמצאים בתחנת המשטרה באותה העת. העובדה כי הנאשם פעל כפי שפעל בעודו בתפקיד מנהל משמרת בתחנה יש בה כדי להדגיש את החומרה במעשיו, הגם שזו התבטאה באלימות פיזית ברף הנמוך. ברי כי בהתנהלותו האמורה לא היווה דוגמה ליתר השוטרים שהיו תחת פיקודו באותה העת.

לא בכדי, איפא, נדחתה טענה הנאשם לפיה עומדת לו הגנה זוטי דברים, ואין לי אלא להפנות להכרעת הדין בה קבעתי כי "בהינתן מעשיו של ג'ון (הנאשם- ש.ל.ב) בפריזמת ההגנה של זוטי דברים לא מאפשרת להחיל את הסייג האמור בעניינו. אכן, מצאתי כי האלימות שהפעיל ג'ון כלפי המתלונן הינה ברף הנמוך, ואולם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אברהים ואח'

אינני סבורה כי ניתן לראות בה כמעשה קל ערך, ובפרט כאשר עסקינן באלימות מצד שוטר במשטרת ישראל. בשורה ארוכה של פסקי דין הובהר והודגש כי החובות המוטלות על שוטרים במסגרת תפקידם הינן מוגברות, וכי מצופה מהם לפעול באחריות ועל פי הסמכות המוקנית להם. הקביעה לפיה האלימות שהפעיל ג'ון הינה קלת ערך, כאשר המתלונן אזוק במשרד התדרוכים, יש בה כדי להכשיר אלימות משטרתית שלא כדין ואל לו לבית המשפט לתת יד לכך. אעיר כי העובדה כי מדובר באלימות ברף הנמוך תבוא לידי ביטוי במסגרת גזירת דינו של ג'ון, תוך התייחסות לכלל הנסיבות שאירעו במסגרת האירוע בתחנת המשטרה" (ראו הכרעת הדין מתוך הפרוט', בעמ' 89, שי 21-29).

באשר לתנאי שעניינו פגיעה בשיקומו של הנאשם ;

לא אחת ציינתי כי אני שותפה לדעה לפיה יש לראות בתנאים הפסיקטיים לביטול הרשעה כמבטאים יחס של "מקבילית כוחות" (לעניין זה ראו למשל- ע"פ (מרכז) 13450-01-18 יונתן כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.05.18)), דהיינו: ככל שנסיבות ביצוע העבירה חמורות יותר, כך רובץ נטל מוגבר יותר על ההגנה להוכיח קיומו של נזק קונקרטי שיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, וההיפך. יוצא איפא, וכפי שנפסק לא אחת, כי על בית המשפט לערוך איזון ראוי בין שיקולים העומדים בבסיס הרשעת נאשמים בהם הרתעה והלימה, לבין שיקולי שיקום אינדיבידואליים של עושה העבירה.

בשים לב לדיון שערכתי בדבר נסיבות ביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, הרי שאני סבורה כי רובץ על ההגנה נטל מוגבר להוכיח שהרשעת הנאשם בדין תוביל לפגיעה קיצונית ובלתי מידתית בשיקומו. פגיעה כאמור לא הוכחה בפניי.

תסקיר שירות המבחן מלמד כי הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו, הביע צער וחרטה והפנים את הפסול במעשיו. עוד עלה כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הינו נמוך.

הנאשם פוטר ממשטרת ישראל בחודש יולי 2018, ומזה תקופה עובד בעבודה אחרת. אינני סבורה כי העובדה שהנאשם הגיש ערר על פיטוריו, ערר אשר ידון בסיום ההליכים בעניינו, יש בה כדי להוות נזק קונקרטי שיוביל לביטול הרשעתו בדין. השאלה האם להפוך את החלטת הפיטורים בעניינו של הנאשם מסורה לשיקול דעת הגורמים הרלבנטיים והמקצועיים במשטרת ישראל, אשר יבחנו את השינוי שחל במצבו המשפטי של הנאשם (ביטול כתב אישום בהליך אחר וכן חזרה מאחד האישומים בהליך דנן) ויכריעו בדבר המשך העסקתו בארגון כראות עיניהם, בשים לב כי הורשע לבסוף אך בעבירה אחת של תקיפה סתם. אזכיר עוד כי ההחלטה האם ישוב הנאשם לתפקיד במשטרת ישראל לא נעוצה אך בהחלטת זי, שכן לא אחת המשיכו שוטרים בתפקידם בארגון חרף הרשעתם בדין. משכך, טענת הנאשם לפיה אילולא הייתה מיוחסת לו אך עבירה של תקיפה סתם מלכתחילה, היה המקרה מטופל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אברהים ואח'

במישור המשמעתי בלבד - אף היא שאלה המצויה במסגרת מתחם שיקול הדעת של משטרת ישראל, ויש להניח כי תיבחן על ידי הגורמים הרלבנטיים במידת הצורך.

במסגרת בחינת המקרה דנא במקבילית הכוחות שתוארה לעיל, בשים לנטל המוגבר הרובץ על ההגנה להראות כי הרשעת הנאשם תוביל לפגיעה קיצונית בהמשך חייו, אני סבורה כי יש לתת משקל ממשי לשיקולי הרתעה על פני שיקולי שיקום. על הפעלת אלימות משטרתית שלא לצורך, הגם אם ברף הנמוך, להיתקל בתגובה נחרצת מצד בית המשפט, אשר יפעל למיגורה של תופעה פסולה זו. אכן, ניתן לאתר פסיקות שונות בהן הורו בתי המשפט על ביטול הרשעה בדין בעבירה של תקיפה סתם, ואולם ברי כי המדובר בבחינה אינדיבידואלית המושפעת מן הנסיבות הפרטניות העולות בכל מקרה ומקרה.

לא נעלמה מעיניי המלצתו של שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם, אולם כפי שכבר נפסק לא אחת י"ש אמנם לייחס השיבות רבה לתסקיר שירות המבחן, אשר מספק תמונה עשירה ומקצועית ביחס להיבטים שעליהם הוא מופקד. ואולם, אין לראות בהמלצתו של שירות המבחן הכרעה שיפוטית. הכרעה זו מסורה אך ורק בידיו של בית המשפט, אשר בסמכותו לשקול את מכלול השיקולים הרלוונטיים באשר לעונש שיש להטיל על נאשם" (ראו ב- רע"פ 5023/18 בדייר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.06.18), בפסי' 14).

העונש המתאים

בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין צו שירות לתועלת הציבור לבין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן מדבר בעד עצמו, ומלמד על נטילת אחריות והבעת צער וחרטה. שירות המבחן התרשם, כאמור, כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הוא נמוך, וכן כי ההליך הפלילי כולו היווה גורם מטלטל ומרתיע עבור הנאשם אשר הפנים את הפסול במעשיו. בהינתן האמור, אני סבורה כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש ולהשית על הנאשם צו שירות לתועלת הציבור.

אשר על כן, אני מותירה את הרשעת הנאשם על כנה וגוזרת עליו את העונשים הבאים :

1. שירות לתועלת הציבור בהיקף של 160 שעות. השירות יבוצע על פי תכנית שיגבש שירות המבחן. הנאשם יחל בריצוי השל"צ בתוך 30 ימים מיום קבלת התכנית. השירות רשאי לשנות את מקום ההשמה ללא צורך בהחלטה שיפוטית. הנאשם מוזהר כי אי ריצוי השל"צ במלואו יגרור את הפקעתו והטלת עונש חלופי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-01-35312 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
נ' אברהים ואח'

2. פיצוי למתלונן, ע"ת 1, בסך 1,000 ש.ה. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט בשני תשלומים
החל מיום 1.01.20.

מזכירות תשלח ההחלטה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים